

hvori Forslaget ender — det behøve vi ikke her at komme nærmere ind paa — oversendes til Conscilspræsidenten. Den Sag tror jeg ikke, at der kan være nogen som helst Tvivl om. Sagen er ganske simpelt den, at med Hensyn til de finantsielle Loves Behandling er der en Forskjel mellem Landstingets og Folkethingets Stilling. Der er andre Retninger, hvor der tilkommer Landstinget en særegen Myndighed, men med Hensyn til Finantslove og Tillægsbevillingslove er det ligefrem givet, at de skulle behandles først i Folkethinget. (Suel: Som stet er!) Jeg havde ikke tænkt paa at komme ind paa den Betragtning, som et æret Medlem nu fremfører, idet han siger: „Som stet er“. Dertil siger jeg: Jeg er overbevist om, at Ingen for Alvor vil sige, at det Forslag, som foreligger her, er behandlet paa en saadan Maade i Folkethinget, at det ved at vedtages her grundlovmæssig kan sanktioneres af Kongen. Efter Grundloven kan et Finantslovsforslag kun komme til os gennem Folkethinget. Grundloven kender intet Finantslovsforslag, som forelægges i Landstinget af Regjeringen. Nu vil man naturligvis sige: „Sa dette er den normale Tilstand, men vi ere i en abnorm Tilstand“. Man vil sige: „Folkethinget har forkastet Finantslovsforslaget, som i Overensstemmelse med Grundloven er blevet forelagt der“. Men hvad følger deraf? Kan man med Føie paavise, at der som Følge deraf kan tilkomme Landstinget nogen Ret til af Regjeringen at kræve, at den skal forelægge det Lovforslag, som Folkethinget forkastede, for Landstinget? Det er mig umuligt at indse, hvorledes den Ret, som Folkethinget har gjort sig selv og Landet ved at forkaſte Finantslovsforslaget ved 1ste Behandling, skulde kunne give Landstinget nogen Ret, som det ikke forud i Følge Grundloven har, eller give Regjeringen nogen Ret eller paalægge den nogen Pligt, som den ikke forud i Følge Grundloven har. Jeg kan forstaa, at en saadan Udfærd af Folkethinget kan gjøre det rigtigt at benytte en forud hjemlet Myndighed i større Omfang og videre end tidligere, end under andre Forhold, men bestaaende under Forudsætning af, at det er en Myndighed, der indenfor de videre Grændser har Hjemmel i Grundloven; at blot den Omstændighed, at Folkethinget forkaſter Finantslovsforslaget, uden videre skulde kunne skabe et nyt Retstrav for Landstinget og paalægge Regjeringen en ny Pligt, nemlig et Retstrav paa at faae Finantsloven fremlagt her og en Pligt for Regjeringen til her at fremlægge den, det fortaar og fatter jeg ikke. Men hvis Landstinget ikke har et saadant Retstrav, hvis det ikke er en Pligt, som Regjeringen

opfylder ved at forelægge Finantslovsforslaget her, og det alligevel sker, saa skønner jeg ikke rettere, end at vi komme ind i en Tilstand, som ligger ganske udenfor Grundloven. Saa bliver det ikke paa retslig Grund, at hverken Regjeringen eller Landstinget staar; men det sker i Følge en viftnok med velvillig Hensigt taget Beslutning af Regjeringen, en Beslutning, som den imidlertid ogsaa kunde have ladet være at tage. Dette Forhold forekommer mig at være saa abnormt, at det Spørgsmaal maa opstaa for hvert enkelt Medlem om, hvorvidt man kan finde det rigtigt at have nogen Andel i en Behandling, der fremkalder paa en saa uregelmæssig Maade. Uden i den Henseende paa nogen Maade at ville stille nogen Fordring til Andre er Alt, hvad jeg ønsker for mig selv, kun at hævde den Erkjendelse, at i en saadan Sag kan slet ikke den Pligt, som ellers paahviler alle Thingets Medlemmer til at behandle de Lovforslag, der fremlægges af Regjeringen, længere staa som nogen ufravigelig Regel. Man maa der for det Første følge sin Overbevisning om, hvad der har nogen retslig Grund at staa paa, og dernæst maa man overveie, hvad det er for en Situation, der fremkommer, hvis man, om endog nok saa lidet, for sit Vedkommende hidrog til, at en saadan Situation uden videre godkjendes. Nu har jeg jo allerede set, hvilke Virkninger det har haft — og de Virkninger kunde man jo unægtelig forudsæ den Gang — da Landstinget og Regjeringen enedes om at forkaſte den midlertidige Finantslov. Nu staa vi atter her overfor noget aldeles Nytt! Hvad egentlig Meningen er med den Behandling, hvortil Thinget indbydes, er mig ikke klart; men derpaa kommer det heller ikke væsentlig an; det er ikke saa meget Hensigten, som det kommer an paa, men det er den Maade, hvorpaa Forholdene med en vis Naturnødvendighed udvikle sig. Herom er det saa godt som umuligt at sige Noget, men saa meget kan jeg dog sige, at jeg ikke ser rettere, end at, da der ikke kan komme nogen normal Finantslov ud af denne Sags Behandling, saa bliver Behandlingen i Landstinget i Virkeligheden ikke Andet end en finantsiel Samtale, som finder Sted mellem Ministrene og Thingets Medlemmer og mellem disse indbyrdes, og hvis der falder Afstemninger, saa kunne disse Afstemninger ikke have retslig Gyldighed i nogen Henseende. Det kan kun blive Udtalelser af de enkelte Landstingsmænd, som imidlertid unægtelig ligesaa godt kunde have fundet Sted i en helt anden Stue end her. Den, saa vidt jeg kan se, uafvendelige Virkning, at man her gaar udenfor den regelmæssige, af Grundloven anviste Vej, sy-